

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4571/2019
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде и државне управе - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1192/13 од 09.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1192/13 од 09.05.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1192/13 од 09.05.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању – Судска јединица у Бујановцу П 3895/12 од 04.04.2013. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 700,00 динара на име обављеног вештачења у предмету П 297/02 са законском затезном каматом почев од 04.04.2013. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1192/13 од 09.05.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању, Судске јединице у Бујановцу П 3895/12 од 04.04.2013. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име дуга – накнаде за рад вештака исплати износ од 900,00 динара са законском затезном каматом од 28.06.2003. године па до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу до 30.800,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 24.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године, па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони

суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Ревизијом тужиоца се не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда (донете у поступку о спору мале вредности) није дозвољена ревизија. У тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени се према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, побијаном пресудом донетом у другом степену правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, јер висина спорног новчаног потраживања износи 700,00 динара, који износ је очигледно испод законом прописаног цензуса од 3.000 евра (у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије) на дан подношења тужбе, из којих разлога је ревизија недозвољена. Није од утицаја што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, јер се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП према којој је ревизија дозвољена кад суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, не примењује у поступку у спору мале вредности.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужилац није постигао успех у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић